

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Jesu Siculi
Caltasinettensis, In ... Universitate Messanensi Theologiae
Primarii Professoris, Tractatus Quinque In Quinque
Ecclesiae Præcepta**

Tamburini, Tommaso

Dilingæ, 1697

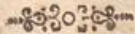
Caput V. Quomodo?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40032

tollit intentionem inrecessendi Missæ, tanquam rei sacræ: quod si in aliquo casu hanc intentionem tolleret, sanè præcepto non satisfaceret, ut ex dictis patet; Et idem esset in jejunante; vel recitante Horas Canonicas, metu compellus, dummodò, ut dictum est, hæc exhibeat, ut sunt res sacræ, &c.

22. Respondeo ad secundum cum distinctione; Si enim ejusmodi puer, vel homo, manibus, pedibusque devindus, contra omnem suam voluntatem esset in templo, dum sit res divina semper intra se nolendo ibi consistere; nec volendo Missam audire, quamvis de facto invitatus audiat, non satisfaceret præcepto; quia non interesset Missæ, ut rei sacræ, sed illi interesset, ut cuilibet loquenti, vel legenti; id quod non sufficit, ut dictum est à num. 4. Ita Sanchez, Suarez, Castropalaus citati; At si is, quandoquidem ibi invenitur constrictus, (ubi fit sacrificium, moveatur ad illud tanquam ad rem sacram audiendam,) utique satisfaciet, ut jam nimis sæpe dictum est.

Scio, Dicastillum loco cit. num. 7. docere, etiam coactum priore modo satisfacere: Ipse enim sustinet, Ecclesiam non præcipere actum internum, nec purum, nec relatum ad externum, sed meram, & materialem dumtaxat externam actionem, sed propter ea, quæ diximus à num. 4. prædicto, nulla ratione est audiendus.

CAPUT V. QUOMODO?

Quo situ audienda est Missa?

1. Inquires primò. An semper audienda sit Missa genibus flexis.

Respondeo, ita quidem, ob reverentiam Christi Domini congruum est, ut re ipsa fideles omnes usurpant, & quidem discooperto à viris capite, licet non necessariò sine pileolo, excipe tempus, quando legitur utrumque Evangelium, tunc enim usus laudabilis fidelium docet, esse standum, ut significetur, eos esse promptos ad illud contra infideles propugnandum. Cæterum, si quis Missæ interesset, sive stans, sive sedens, sive etiam jacens in lecto, ut occurrere solet, quando quis infirmus audit fortè sacrum in Oratorio privato; satisfaciet plenè præcepto; quia nulla est lex, quæ hujusmodi situm in Missa audienda præcipiat; Nec puto (idemque propter eandem rationem) venialiter peccari ab eo, qui propter meram commoditatem stans, vel sedens, illi interest, remoto semper scandalo, vel contemptu.

2. Hic incidit illa quæstiuncula; quid melius sit, quando legitur utrumque Evangelium, si est expositum in altari, in quo Missa celebratur, SS. Corpus Christi, se erigere in pedes, angunculatum remanere?

Respondeo, semper mihi visum est, melius esse, se erigere in pedes; quia sic videtur magis Deo placere illa animi protestatio, volendi fidem defende-

re, quàm sola illa animi submissio per geniculatiónem exhibita; Servetur tamen usus, qui fortè increbuit in tua regione: Nam uniformitas fidelium in divino etiam cultu, permaximè Deo, & ejus Ecclesie placet.

Qua Attentione?

3. **I**nquires secundò. Qua attentione mentis Missæ est interestendum?

Respondeo. Duplicem attentionem distinguunt Theologi, externam aliam, aliam internam.

4. Externa consistit in negatione distractionis externæ, id est, in negatione ejus negotij, vel occupationis externæ, quæ ex se distractiva sit mentis ab auditione Missæ, quale esset v. g. velle historiam legere, confabulari, ludere, depingere; pecuniam numerare, aleis, vel latrunculis ludere, & similia.

Interna est ipsamet animi, seu mentis, & intellectus applicatio ad sacrum, hoc est, ad ea, quæ in ipso peraguntur; Hæc autem applicatio interna triplex est, scilicet, vel primò, applicatio mentis ad sola verba, actionesque Sacerdotis, id est, ad solas ceremonias verbales, aut reales; vel secundò, ad Mysteria illis ceremonijs significata; vel tertio ad Deum, seu ad res ad Deum pertinentes; Primam applicationem ex his esse bonam; secundam meliorem, tertiam optimam esse, passim notant DD.

5. His ita distinctis, dico primò. Si quis ultra prædictam externam applicationem afferat, dum sacro assistit, applicationem aliquam ex his tribus

internis sufficientissimè complet obligationem probi Christiani, ac satis, superque implet præceptum Ecclesie; Id ex se patet, ut docent omnes.

6. Quare si quis sub sacro deliberare cogitat de rebus quibuscunque sanctis, ac pijs: si quis exercet actus internos aliquarum Virtutum: si quis orat petendo à DEO beneficium aliquod, vel eundem animo adoret, vel eidem gratias agat, &c. sufficienter censetur ad DEUM attendere, & Ecclesie præcepto satisfacere.

7. Idem propter eandem rationem dic, ut notat Suarez *loc. cit.* alijque de eo, qui dum audit Missam, recitat cum intentione orandi Psalmos, vel alias orationes etiam illas, quæ ex obligatione recitare tenentur, quales sunt Horæ Canonice pro obligatis eas persolvere, vel orationes vocales impostæ pœnitenti à Confessione, vel sibi à seipso per votum: Ratio est, quia talis attentio ad ejusmodi res divinas moralem assistentiam, seu præsentiam nequaquam tollit. Immo dum Sacerdos secretè orat, recitati orationes aliquas à fidelibus Missam audientibus, bonum consilium est, etiam in auditione Missæ de præcepto. Siquidem mentis evagatio ad res alias impertinentes, hac ratione meliùs evitabitur: unde vides obligatum ad dictas orationes, sive ex voto, sive ex alia obligatione, dum eas recitat in Missa diei festivi, unico actu duas obligationes adimplere, modo non se obligaverit ex voto v. g. illas orationes extra tempus Missæ recitare.

8. Hic movere aliquis dubitationem posset; An scilicet, dum docemus,

mus, posse fideles licitè in auditione Missæ de præcepto recitare horas Canonicas, aliasve preces, intelligamus, id solum licere memoriter eas recitare, nec sit fas, eas ex Breviario, seu libro legere? Ratio dubitationis est, quia attentio ad Missam videtur difficilius consistere cum recitatione, seu lectione ex libro, quam cum recitatione ex memoria; legens enim non videt sacrificantem; at orans ex memoria videt.

Verùm non est hic scrupulus Fidelibus ingerendus, nam DD. omnes, dum docent posse recitari horas Canonicas in Missa, absolute id docent, & eo concluso modo, quo horæ persolvi solent: solent autem legendo ex Breviario, quia Ecclesia illud requirit à fidei audiente Missam, ut sub sacro oret, sic ita attendat, ut non impediatur externis actionibus à Missa avertentibus; eo modo, quo dictum est supra de præsentia morali, per quam aliqua mysteria Missæ advertantur, id quod regulariter, qui Breviarium legit, advertit; secus, quia non adesset præsentia moralis, certè non satisfaceret præcepto.

Addit Dicastrillus tract. 5. de Eucharistia disp. 5. num. 117. attentionem illam, qua solum attenditur, cum verba Breviarii rectè pronunciantur, sufficere tam ad facti, quam ad Breviarii satisfactionem. Rectè id additum esse pronuncio.

Notat autem Henriquez lib. 9. cap. 25. num. 5. expedire, ut attendatur ab obligato ad horas Canonicas magis Breviario, quam sacro; eo quod non te-

netur Missam percipere auditu, & intellectu. Ita Henriquez, sed certè non video discrimen; siquidem nec Breviarium teneor intelligere, vel audire; cum satis sit pronunciare, quamvis me ipsum non audiam, ut alibi dictum à nobis est. Semper igitur est attendendum, ut cum legis prædictas preces, & simul Missæ assistis, habeas, ut diximus, præsentiam moralem, & illam habeas attentionem, qua aliqua mysteria Missæ advertas, modo supra explicato.

9. Suarez loc. cit. sect. 3. docet, illum habere debitam attentionem, qui toto sacri tempore ita rapitur consideratione rerum divinarum, ut plane non advertat, quid agat, vel quid dicat, aut quò pervenerit sacrificans; certè hoc mihi difficile est, quia sicuti diximus supra c. 2. n. 9. de dormiente, vel raptò in extasim, sic non apparet quomodo is habeat præsentiam moralem, & more humano consuetam; nam & ipsemet Suarez, & clarius Dicastrillus, ut nos retulimus supra ibidem num. 8. dixit, ad præsentiam moralem requiri, ut aliquo modo percipere quis possit ministerium Sacerdotis. Dicendum igitur est, prædictum, qui totus sit in consideratione divinorum, ut nihil advertat Missæ, non satisfacere præcepto, nisi fortè talis sit contemplatio, ut relinquat applicationem ad aliqua tandem, quæ fiunt à Sacerdote.

10. Dico secundò. An sola externa attentio, quæ non habeat negotiationem avertentem à Missa, quamque præscripsimus num. 3. an (inquam) sit

manet in bibliis

DAMEVRINI
IN
DE
VARRIS
DE
E II
306

fit sufficiens ad satisfactionem præcepti, major est difficultas ; Et quidem hæc quæstio est communis cum recitatione Horarum Canonicarum, vel aliarum precum ex obligatione; quamvis enim auditio Missæ non sit propriissimè, & expressè oratio, ut dixi *cap. 5. num. 31.* & ut notat Suarez *loco cit. sect. 3.* & de Lugo *de Eucharistia disp. 22. sect. 2.* & Ecclesia non tantam attentionem exigit in auditione Missæ, quæ solùm est auditio, quam in recitatione horarum, quæ simul est locutio cum Deo: tamen non est negandum, eas esse valde similes; nam propterea id, quod de attentione hic dicimus, intellectum volumus de utraque.

II. Ajo igitur, esse probabile, satisfieri præcepto, nec peccari mortaliter ab eo, qui die festivo adhibet Missæ solam externam applicationem, cui non sit adjuncta prædicta negatio *dicto n. 4.* explicata; quamvis enim necessariam esse attentionem internam, hoc est internam applicationem mentis ad Missam, vel officium, sive ad verba, sive ad verborum sensum, sive ad ceremonias sacrificantis, sive ad Deum, doceant communiter Valquez, Sanchez, Suarez, innumerique alij citati à Diana *part. 1. de Horis Canonicis resol. 2. & p. 3. resol. 101.* oppositum tamen, id est, solùm prædictam externam satis esse ad evitandum mortale, docuerunt antiquiores multi citati à prædicto Diana *loco cit.* & non pauci ex Recentioribus Coninch, Gaspar Hurtadus, ipse Diana, & probabile vocant Lessius, Henriquez, Layman, Victorellus, de Lugo, eos citans *disp. 22. de Eucharistia n. 27.*

legite etiam Caramuel, *tom. 1. Theologia Moralis n. 1377.* Ratio potissima hujus probabilis sententiæ est; quia, falsum assumunt adversarij, dum contendunt, actualem internam attentionem esse de substantia orationis; unde cum Ecclesia præcipiat orationem, necesse est, præcipere etiam dictam attentionem; falsum, inquam, hoc est, ut patet in forma extremæ unctionis, quæ consistit in oratione, & tamen si Sacerdos voluntariè, aut involuntariè distrahatur, consistit Sacramentum. Substantia igitur orationis non consistit in actuali attentione: patet item, si tecum loquar, legendo aliquem v. gr. supplicem libellum, vel aliquid dicam ex memoria; dicor enim tunc tecum loqui, etiamsi voluntariè distrahar; Patet denique in emittente votum solemnè Professionis; nam etiamsi cum actuali distractione legat, vel proferat formulam votorum, adhuc valet votum. Vide hæc latius explicata apud de Lugo, *loco cit.*

Dixi, non peccari mortaliter ab adhibente solùm applicationem externam; nam peccari venialiter, ferè omnes docemus, si aliqua ex tribus illis attentionibus internis consultò non adhibeatur. Ratio est, quia est naturalis quædam indecentia assistere rei tam sanctæ solo corpore, & colloqui cum DEO in oratione, & tamen esse animo alienissimo à tanto mysterio, & à Deo; consultò, inquam, nam cate-rum si sese distractiones ingerant, & tu illas respuas admittere, quando eas advertis, ne de veniali quidem debes esse sollicitus; Caramuel *tom. 1. Theologia regu.*

regularis num. 61. innuit, esse probabile, nullum peccatum committi, ne veniale quidem, ab eo, qui horas ex obligatione recitat cum sola mera attentione externa; Ratio esse posset, quia hæc sola præcipitur ab Ecclesia; sed non est audiendus; quia ratio huius peccati venialis non ducitur ex violatione præcepti, sed ex naturali indecencia, ut dictum est.

Ex dictis ergo sequitur primò, quòd qui die festo occupat se, dum Missam audit, in actionibus manuum, pedum, oculorum, aurium, linguæ per notabilem ejus partem, si ea sint obstaculo omni attentioni, is non dicitur adhibere ne externam quidem attentionem; atque adeò peccat, nec præcepto satisfacit: & sequitur secundò, quòd si se occupat in levibus quibusdam actionibus, quæ omni attentioni non obstant; ut si quis paucis cum amico loquatur; si brevem Epistolam legat, & similia; peccat quidem venialiter, sed præcepto satisfacit.

Confirmatur prior sequela; quia *in c. Dolentes de celeb. Missarum*, præcipitur, ut officium divinum celebretur studiosè pariter, ac devotè: sed non præcipitur in hac probabili sententia ab Ecclesia devotio interna; ergo præcipitur saltem externa; At qui ludit, qui loquitur, qui scribit per notabile tempus, ne extrinsecam quidem devotionem habet, ut dictum est.

Confirmatur sequela posterior, quia Navarrus *de oratione, & horis Canonicis cap. 13. num. 47.* excusat à culpa mortali eum, qui totam tertiam, aut vespèras percurrit, se vestiendo, colli-

Tambur. de Præcept. Eccles.

gendo herbas, & uvas, instruendo ignem, peccando caput, lavando manus, & vultum, tendendo oculos in viridarium, prospiciendo in ripam, vel fluvium, juxta quem ambulat: Navarrus ergo putat, hæc esse levia, quæ debitam attentionem in oratione non tollunt; idem igitur de levibus actionibus, quæ sub sacro fortè intervenire, dicendum est; quæ scilicet non tollunt, quin audiens aliquo tandem modo cognoscat, quid faciat, dicatve sacrificans. Ratio autem, quòd non tollant, est, quia tales prædictæ actiones judicio prudentum, & ex ipsa experientia, cum fiant ex consuetudine, non requirunt attentionem tantam, ut distrahant ab attentione debita Missæ, vel orationis, secus verò qui ludit, pingit, &c.

16. Addit Navarrus, leve item esse, si quis oret ex obligatione, & interim pennam aptet ad scribendum; sed certè hoc exemplum approbare non debeo; quia aptare cultro calammum requirit diligentem attentionem, quæ certè avocatur à sacro; nisi fortè ita breviter te expedias, ut sit parvitas materiæ, atque adeò leviter distrahatur animus.

17. Sequitur secundò ex dictis, ut si quis externam dictam attentionem habeat, sed mente vagetur etiam voluntarie ad alias quascunque cogitationes, peccet venialiter sic audiens Missam die festivo: excipe nisi forte adeò quis ab his cogitationibus abripiatur; ut hæc impediant, quò minus testari possit de rebus gestis in sacro, ita ut aliquo tandem modo non advertat, quid

F

in

matet in bibliot.

TAMBRIN

in

de eccles. præcept.

NAVARRUS

de

E II

306

in illo fiat, tunc enim non adesset præsentia moralis, & humana, ut supra diximus n. 8. de vehementi contemplatione, & raptu seu extasi.

18. Quæres hac occasione primo. Qui tempore sacri versat deliberato animo sceleratas cogitationes, ac turpia desideria, teneturne in confessione dicere, se eas voluisse tempore sacri?

Respondeo, obligari diceret Suarez *tom. 2. de Relig. lib. 3. de orat. cap. 13.* indicat enim ita se sentire de fovente illas cogitationes tempore orationis. Verum rectius Gobat *in Alphabeto auditionis sacri n. 241.* ait, se non prospicere hac in re circumstantiam notabiliter augmentem malitiam essentialem talium distractionum; ideo se abstinere à tam gravi censura: incautum enim est, addit, & malum, affirmare aliquid esse peccatum mortale, quando non probatur sufficienti autoritate, vel evidenti ratione, ut inquit Gabriel *in 4. dist. 15. art. 3. in fine*, subdens, hoc esse ponere laqueum pedibus ambulantium.

19. Dicitur autem est de cogitationibus; nam, quid de actibus turpibus externis, satis explicabimus *in tractat. de Communione cap. 9. n. 4.*

20. Quæres secundo. Quomodo duo, quæ in præcedentibus dicta sunt, cohærent? Dicitur enim *num. 3.* legentem historias, dum Missæ interest, non satisfacere: dicitur autem est etiam *n. 7.* legentem horas Canonicas satisfacere, at in horis Canonicis sunt lectiones, quæ continent historias, ergo posterius dictum non cohæret cum priori.

Respondeo. Cohæret; cum enim dicimus; legentem historias, non satisfacere, intelligitur de historiis profanis; Unde rectè Reginaldus *lib. 19. n. 13.* notat, legentem aliena à devotione præcepto non satisfacere; & ratio est, quia lectio libri profani, sive alicujus Poætæ, sive Philosophi, sive alterius generis non sacri, est actio exterior, quæ sua natura avertit animum ab attentione ad res divinas; ergo est actio prohibita fieri, dum auditur Missa; at lectiones historiales Breviarij animum non avertunt à rebus Divinis.

21. Instas Primò. Quid, si quis legat, dum Missæ assistit, libros pios, vel pias historias V. G. Vitam Sancti Francisci, opera spiritualia Gersonis, Rodriquez, Arias, Granatæ, & similia? Quid si secundò quis legat tunc orationes, seu preces alias divertas à Breviario, vel Rosario?

22. Respondeo. Quoad hoc posterius sentio cum Gobat *in Alphabeto audit: Sacri n. 246.* qui rectè putat lectionem libri cujuscunque prelatorij optimè stare cum auditione sacri; quia hujusmodi est, ait, praxis universalis Ecclesiæ. Adde ego, hujusmodi lectionem esse veram orationem ad DEUM, quam in auditione Missæ intendit Ecclesia.

23. Quoad prius, id est, quoad alios libros pios, qui non continent orationes, & preces, sed instructiones spirituales, vel spirituales narrationes vitasque, & facta sanctorum, concedit, eum, qui hæc in Missa legit, præcepto satisfacere idem Gobat *n. 253.*

licet, ut ipse idem addit, non audeat consulere. Fundatur tota eius ratio tum in paritate, cum legente Breviarium; si enim, inquit, legens Historias Breviarij, satisfacit Ecclesie præcepto, cur non, si legat similes alias pias, sive historias, sive instructiones, sive quid simile; tum quia eiusmodi lectio est de se apta ad excitandos pios morus anima.

24. Verùm hæc opinio mihi nullo modo probatur; quia lectio historiarum Breviarij est oratio ex Ecclesie intentione, & instituto: quare æquivaleret libris precatorijs; at historia alia, quamvis pia, vel instructiones spirituales, licet pertineant ad cultum DEI, nihilominus nec in se, nec ex institutione Ecclesie sunt orationes, vel orationi æquivalentes, earumque lectio instruit potius intellectum, quam movet immediatè ad pios voluntatis actus; Adde praxim universalem Ecclesie; difficulter enim invenies fidelem aliquem, qui eiusmodi lectionem faciat, dum Missam de præcepto audit. Unde etiam nulla inveniretur disparitas inter legentem historias alias pias, satis esset sensus communis fidelium ad has excludendas ab audiente Missam die festivo.

25. Sequitur tertio ex dictis, non esse moraliter præsentem Missam cum, qui, dum illa celebratur, confitetur sacramentaliter; vel eum, qui eiusmodi sacramentalem confessionem serio, & cum mentis applicatione suscipit, atque adeo hos non legitime satisfacere præcepto de assistentia Missæ: Ratio est, quia non sufficit pietas actionis ad

eiusmodi satisfactionem, si hæc pietas distrahat, seu excludat moralem assistentiam; distrahit autem in casu nostro; quia actio externa confessionis, sive poenitentis, sive confessarij impedit ipsum externum cultum attendendi per orationem ad religiosam devotionem Missæ; Sacramentum enim confessionis, licet piissima actio sit, non est tamen oratio, nec propriè, nec æquivalenter, ut ex dictis patet.

26. Thomas Hurtadus de Residentia p. 1. resol. 8. subsec. 5. n. 26. sustinet, eum, qui audiens Missam, cum Patre spirituali colloquitur de rebus divinis, non satisfacere; quia illa locutio, quamvis admodum pia, divertit ab attentione Missæ: at verò eum, qui dum audit Missam, confitetur peccata eorum confessionem, intendens suscipere eorum absolutionem, præcepto Missæ satisfacere: Ratio est, ait, quia locutio illa cum Patre spirituali divertit ab attentione Missæ, quia est locutio de DEO; confessio autem, non divertit ab attentione Missæ, quia est locutio ad DEUM, cujus loco est confessarius.

27. Profectò hæc distinctio placere non potest, æquè enim utraque divertit ab attentione necessaria Missæ; neque enim quælibet pia operatio stat cum attentione necessaria etiam solum externam Missæ; sed illa, quæ est oratio, ut modò probavimus, qualis non est confessio, nec locutio de rebus pijs, nec etiam receptio cujuscunque Sacramenti. Et sanè si stares in hoc puncto de confessione, quæ sit locutio ad DEUM, deberes consequenter concedere, solum poenitentem satisfacere,

Mater in bini...

MANEVRIN
III
Eccle. præcepto
VARRI
de
E III
306

præcepto auditionis Missæ, non verò Confessarium, quia Sacramentum administrans non loquitur cum DEO, &c.

CAPUT VII. QUANDO?

*Quibus diebus est audiendum
Sacrum?*

1. **I**nquires primò. Quando nam, hoc est, quo die ex obligatione fideles tenentur interesse sacro?

Respondeo. In omnibus Dominicis diebus, & festivis de præcepto. Omnes autem dies festivi de præcepto reducuntur ad quosdam dies Sanctissimæ Virgini, ac Sanctis dedicatos, omnibus satis cognitos; sunt autem inter festivos, etiam connumerandi ex universali regula illi omnes, quos Constitutio synodalis præcepit, & non abrogavit consuetudo, nec summus Pontifex fortè rejecit, quosque eadem consuetudo legitimè introduxit.

2. Pro quibusdam festis, de quibus emergit dubium, An ex obligatione mortali inducti sint? Esto hæc brevis, & sufficiens regula. Esse scilicet observandos sub gravi culpa eos, quos magna populi pars observat; si autem multi festum non violant, violant multi; verùm Prælati silent, judicandum est, eos festos, esse ex libera populi pietate introductos, atque adeò sub culpa nequaquam obligare; multa quæ huc faciunt, dicemus infra n. 25, & seqq.

3. Manè diei commemorationis defunctorum, & diei Cinerum, primo Quadragesimæ non est festum de præcepto, nisi in aliqua diocesi ad sit particularis lex, certè in nostra Panormitana non adest.

An in die Parasceves?

4. **I**nquires secundò. Si quod festum de præcepto incidat in diem Parasceves, hoc est in die Veneris sancti; obligamurne interesse sacro, ut si fortè tunc incidat festum Annunciationis Sanctissimæ Virginis, vel alicujus Patroni principalis civitatis?

5. Respondeo. Non obligamur. Ita memini, me dixisse in superioribus c. 2. n. 2. Ratio est, quia lex obligat fideles ad audiendam Missam, at illa, quæ recitatur in die hoc, non est Missa (Imò peccaret mortaliter Sacerdos, si tunc Missam celebraret, ut cum triginta ferè Doctoribus notat Pasqualigus de Missa q. 155.) Siquidem tunc solum Sacerdos communicat ex præconsecratis præcedenti die. Adde sic declarasse sacram Congregationem apud Gavant. in Rubricas Missalis part. 4. tract. 10. num. 24. Ita cum Molfesio, Haldus, Fagundez, Barbosa, (etiam ante dictam declarationem) part. prima cap. 11 de Parochis n. 47. contra Vasquez, Nunnium, aliosque, qui ante dictam declarationem obligabant.

6. Qæret hie aliquis per hanc occasionem. Cum diximus peccari mortaliter à Sacerdote Missam in Parasceve celebrante, sanè ex eo, quod faceret contra Ecclesiæ prohibitionem in-